

Паша-миротворець

Олег Паламарчук

Яничари, воїни без роду і племені, були грізною силою турецького султана. Їх відбирали серед полонених: хлопчаків і потім виховували у спеціальних військових школах.

Селім і Ганжа уже не пам'ятали своїх рідних. Іноді їм снилися матері, але дуже рідко. Тягнулися хлопці один до одного, мов брати, обділені батьківською ласкою.

Жахливе життя у яничарів: цілковита покора агам-начальникам, які вели своїх воїнів у криваві бойовища, де на кожному кроці підстерігала юнаків смерть. Може, тому і були яничари такими жорстокими, що не знали ні роду, ні племені.

Під час пограбування одного міста Селім і Ганжа заскочили в гетьманську конюшню, де побачили коня-красеня.

— Це мій вороний! — потягнувся до коня Селім.

— Чому це, друже? — не вступався йому Ганжа. — Може, я теж хочу на ньому гарцювати!

— Шукай собі іншого, а це мій, — наполягав Селім.

— Не віддам! — витягнув ятаган Ганжа.

Між друзями-яничарами зав'язався бій. Кінь стояв у куточку, форкав, чекав своєї участі. Невідомо, чим би це закінчилося, якби на брязкіт зброї не прибігли інші яничари та не розборонили суперників, яких потім повели перед ясні очі паші-візиря.

— Це мій кінь! — вимагав Селім.

— Я уб'ю тебе! — виривався Ганжа. — Моїм стане вороний.

Турецький паша примружив і без того вузькі очі:

— Щоб якось примирити вас, мої доблесні воїни, я заберу вашого коня-красеня у свою конюшню.

Яничари поклонилися паші-візирю і тихо-мирно пішли до свого намета, ніби нічого не було.